

Voor ik je loslaat

Sally Hepworth bij Boekerij:

De schoonmoeder
Voor ik je loslaat

Sally Hepworth

Voor ik je loslaat

ISBN 978-90-225-8808-6

ISBN 978-94-023-1378-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Mother's Promise*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp en -beeld: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2017 Sally Hepworth

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Christian

DEEL 1

*De prijs die we betalen voor het grote geluk van
het moederschap.*

– ISADORA DUNCAN

1

Toen Alice Stanhope het nieuws te horen kreeg van de dokter, dacht ze aan Zoe. Ging het wel goed met haar? Had ze een zware dag vandaag? Sterker nog, Alice ging zo op in haar gedachten aan Zoe dat ze schrok toen de dokter zijn keel schraapte.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Ik dwaalde even af.’

Dokter Brookes keek vluchtig naar de verpleegkundige die rechts van Alice zat, met haar hand vlak bij de hare, maar nog net zonder hem aan te raken. De rol van de verpleegkundige was niet helemaal duidelijk, tot ze wat dichterbij schoof op haar stoel. Blijkbaar zat ze erbij om het medisch jargon te vertalen. ‘Alice, dokter Brookes bedoelt dat de uitslag van het onderzoek helaas... niet is wat we hadden gehoopt. Ik ben bang...’

Alice keek op de klok aan de wand. 10.14 uur. Zoe zat nu in het derde lesuur. Natuurkunde. Of niet. Als ze het niet aankon, sloeg ze soms midden op de dag een paar lessen over. Alice schreef altijd briefjes voor haar. Sterker nog, als ze deze afspraak niet had gehad, zou ze Zoe hebben voorgesteld om vandaag een dagje thuis te blijven. Maar ze had vanmorgen toegekeken toen Zoe haar boeken pakte en dapper de deur uit ging. Eigenlijk waren haar dappere dagen het ergst. Dat gespannen lachje en haar *Het gaat best, mam*

waren op de een of andere manier pijnlijker dan haar *Ik trek het niet, mam, ik kan deze dag niet aan.*

‘Alice?’

Alice keek op naar de verpleegkundige, van wie ze de naam was vergeten, en verontschuldigde zich nogmaals. Ze probeerde haar aandacht erbij te houden, maar Zoe hield zich schuil in de schaduwen van haar gedachten; het ging zelfs zover dat de verpleegkundige een beetje op Zoe begon te lijken. Ze was natuurlijk ouder – in de dertig, misschien – maar ze was knap en had hetzelfde kastanjebruine haar en dezelfde roze lippen als Zoe, en hetzelfde hartvormige gezicht. Ze zag ook net zo bleek, tegen het witte aan, met paarse kringen onder haar ogen.

‘Zullen we het nog een keer doornemen?’ opperde de verpleegkundige.

Alice knikte en probeerde zich te concentreren op het verhaal over een ‘verdikking’, over CA 125-gehalte en een huppeldepup-ectomie. Ze wist dat deze verpleegkundige – Kate, volgens haar naam bordje – en dokter Brookes de indruk kregen dat ze dit niet serieus genoeg nam, maar Alice leek er simpelweg niet in te slagen de vereiste mate van angst en vrees op te roepen. Ze had dit al zo vaak meegemaakt. Het verdachte uitstrijkje, de knobbel in de borst, de bultjes en vlekjes waarvan niemand de oorzaak leek te kunnen vinden. Het was alsof ze aanleg had voor ziektes en aandoeningen die genoeg onderzoek vereisten om er financieel en emotioneel aan onderdoor te gaan, maar die nooit – en ze wist dat ze daar dankbaar voor zou moeten zijn – uitmondde in iets heel groots. Nu was het weer zover. Ze was bereid het hele traject te doorlopen – als alleenstaande moeder moest ze haar gezondheid bewaken – maar eigenlijk wilde ze het vooral achter de rug hebben, zodat ze weer aan het werk kon gaan.

‘Alice,’ zei Kate, ‘ik vind het zorgelijk dat je hier alleen bent. Is

er iemand die ik kan bellen? Bij je papieren zit geen lijst met contactpersonen voor noodgevallen. Heb je misschien een familielid of een vriendin die...'

'Nee.'

'Heb je niemand?'

'Nee,' antwoordde ze. 'Alleen mijn dochter.'

De arts en de verpleegkundige wisselden een blik.

Alice wist wat ze dachten. *Hoe kan ze nou niemand hebben? Waar zijn haar familie en vrienden?* Waarschijnlijk konden ze niet wachten tot ze weg was, zodat ze het er samen over konden hebben. Alice kon ook niet wachten om te vertrekken.

'Hoe oud is je dochter?' vroeg Kate na een lange stilte.

'Zoe is pas vijftien geworden.'

'En... Zoe's vader?'

'Die is niet in beeld.'

Alice zette zich schrap voor een reactie. Telkens wanneer ze met deze informatie kwam, trokken vrouwen een gekweld gezicht en maakten een meelevend geluidje, alsof ze had verteld dat ze een gebroken teen had. Maar de verpleegkundige reageerde totaal niet. Daarmee steeg ze enigszins in Alice' achtting.

'En je ouders?' vroeg ze. 'Broers of zussen?'

'Mijn ouders zijn overleden. Mijn broer zou volslagen nutteloos zijn als contactpersoon bij noodgevallen.'

'Weet je het zeker?' begon ze. 'Want...'

'Hij is alcoholist. Praktiserend alcoholist. Niet te verwarren met praktisch.'

Nog geen glimlachje, van geen van beiden. Dokter Brookes boog zich naar voren. 'Mevrouw Stanhope...'

'Zeg maar Alice.'

'Alice. We moeten zo snel mogelijk een operatie inplannen.'

'Oké.' Alice viste haar agenda uit haar tas en bladerde naar de bladzijde van vandaag. 'Kan het op een vrijdag? Dan werk ik na-

melijk niet. Behalve de eerste vrijdag van de maand, als ik mevrouw Buxton naar haar scrabbleclubje breng.’

‘Mevrouw Buxton?’ Kate veerde plotseling op. Alice besepte dat de verpleegkundige haar klant aanzag voor iemand die haar zou kunnen bijstaan.

‘Nee, nee,’ legde ze uit. ‘Ze is drieëntachtig. Ik zorg voor háár, niet andersom. Dat is mijn werk. Ik bedoel, niet dat ik verpleegkundige ben of zo, maar ik houd oude mensen gezelschap, ik kook soms voor hen en maak zo nu en dan schoon. Breng ze weg met de auto. Thuishulp Atherton, zo heet mijn bedrijfje.’ Alice zat te ratelen, ze moest zich een beetje inhouden. ‘Goed... die operatie. Is dat een dagopname?’

Er viel een korte stilte.

‘Nee, Alice, ik ben bang van niet,’ zei dokter Brookes. Hij keek haar ongelovig aan. ‘Een salpingo-ovariëctomie is een ingrijpende operatie, waarbij we de eierstokken en eileiders verwijderen. Je zult minimaal een paar nachten in het ziekenhuis moeten blijven. Misschien een week, afhankelijk van wat we tegenkomen.’

Er stonde iets achter in Alice’ keel. ‘Een... week?’

‘Ja.’

‘O.’ Ze slikte moeizaam. Probeerde het nog een keer. ‘Eh, wanneer kunt u dat doen?’

‘Zo gauw mogelijk. Maandag, als we dat kunnen regelen.’

Alice keerde met een ruk, een merkwaardig schokje, terug in de werkelijkheid. De hand van Kate raakte nu eindelijk de hare en misschien kwam het door de schrik, of misschien door hun eerdere moment van kameraadschap, dat Alice het toeliet.

‘Misschien zou je dochter nu hier moeten zijn,’ zei Kate. ‘Als zij je straks bijstaat, zou ze misschien...’

‘Nee,’ zei Alice, en ze trok haar hand terug en legde die in haar schoot.

‘Dit zal moeilijk voor haar zijn,’ zei dokter Brookes peinzend,

‘en daar moeten we rekening mee houden. Maar op haar vijftien-
de kan ze vast meer aan dan je...’

‘Nee,’ zei Alice nog een keer. ‘Zoe hoeft hier niet bij betrokken
te worden. Ze kan dit niet aan, ze is geen gewone tiener.’

Dokter Brookes trok zijn wenkbrauwen op, maar Alice gaf geen
verdere uitleg. Artsen wisten het altijd zo te draaien dat het leek
alsof het allemaal háár schuld was of, erger nog, die van Zoe.

‘Zoe gaat me niet bijstaan,’ zei Alice op besliste toon. ‘Ze hoeft
hier niets van te weten.’

Dokter Brookes slaakte een zucht. ‘Alice, ik geloof dat je niet
helemaal begrijpt...’

‘Heb je misschien iemand anders die jou kan steunen, Alice?’
onderbrak Kate hem. ‘Een vriendin? Of desnoods een kennis? Ie-
mand die je naar huis kan brengen na de operatie en met je mee
kan gaan naar dit soort afspraken?’

Alice schudde haar hoofd. Dokter Brookes en Kate overlegden
met hun ogen.

‘We kunnen een maatschappelijk werker inschakelen,’ zei Kate
ten slotte. ‘Die kan met je mee naar afspraken, misschien maaltij-
den voor je regelen of zelfs kijken of er geld beschikbaar is voor de
eerste praktische kosten.’ Alice moest Kate nageven dat ze niet
zomaar een verhaaltje afraffelde; ze leek oprecht betrokken te zijn
bij wat ze zei. ‘Het punt is, Alice, dat je straks echt iemand nodig
zult hebben. We moeten nog meer onderzoeken doen, maar de
informatie die we op dit moment hebben, duidt erop dat je ernstig
ziek bent. Er zit een knobbel op je eierstokken, je CA 125-gehalte
loopt in de duizenden en er hoopt zich vocht op in je buik, wat
erop duidt dat de kanker misschien al is uitgezaaid. Zelfs in het
gunstigste scenario, als alles goed gaat met de operatie, zul je
waarschijnlijk chemotherapie nodig hebben. Wij doen wat we
kunnen, maar... ik kan je verzekeren dat je iemand nodig zult
hebben.’

Waar ze daarstraks een schok had ervaren, was dit een kanonskogel, die dwars door haar heen ging en een gapend gat achterliet. ‘Kanker’. Hadden ze dat woord al eerder gebruikt? Ze kon het zich niet herinneren.

Blijkbaar gerustgesteld door haar gezichtsuitdrukking – eindelijk de reactie waarop ze hadden gewacht – begon de arts alles nog eens opnieuw uit te leggen, voor de derde of misschien wel vierde keer. Ook nu sloot Alice zich ervoor af. Want... zij kon geen kanker hebben. Ze was amper veertig, ze at gezond, sportte zo nu en dan. En wat belangrijker was: ze mócht geen kanker hebben. Ze had Zoe.

Dokter Brookes rondde zijn woordenstroom af en wilde weten of ze vragen had. Alice deed haar mond open, maar er kwam geen geluid uit. Ze dacht weer aan wat Kate had gezegd. *Je zult iemand nodig hebben*. Alice wilde tegen haar zeggen dat ze zich vergiste. Want als het waar was wat zij beweerde, dan was Alice niet degene die iemand nodig had. Dat was Zoe.

2

Als coördinator oncologische zorgverlening verdiende Kate Littleton de kost met het brengen van slecht nieuws. In de vijf jaar dat ze deze baan had, had ze honderden mensen het ongetwijfeld slechtste bericht van hun leven gegeven, en in die vijf jaar was het nooit makkelijker geworden. De afspraak van vandaag was daarop geen uitzondering. Toen de dokter aan Alice Stanhope had uitgelegd dat ze kanker had, was het bijna alsof ze hem niet hoorde. Een ernstig geval van ontkenning, waarschijnlijk, dat was ook de reden dat ze patiënten vroegen iemand mee te brengen naar afspraken – zodat diegene kon horen wat de patiënt niet hoorde.

Alice had niemand, had ze gezegd. Was dat mogelijk? In haar vijf jaar bij Stanford Health Care had Kate zoiets nooit eerder meegemaakt. De meeste patiënten werden omringd door mensen, tijdens de chemo en na een operatie; Kates probleem was meestal om ze allemaal te laten vertrekken, zodat de zieke rust kreeg. Het ideale scenario, zo was haar ervaring, was dat een patiënt één naaste had die hem of haar bijstond. Tweetallen, dat werkte het prettigst; iets met yin en yang. Als de een instortte, was de ander sterk; als de een zich afsloot, luisterde de ander. En toch had Alice

Stanhope niet één persoon die ze zou kunnen aanwijzen om haar bij te staan in wat de zwaarste reis van haar leven zou worden. Dat betekende dat Kate haar werk een beetje beter zou moeten doen dan gewoonlijk.

Kate wist dat er één ding was dat patiënten harder nodig hadden dan een dokter, harder dan een verpleegkundige of zelfs hun medicatie, en dat was een moeder. Iemand die je geruststelt, je kussen opschudt en je aankijkt met die blik van vertrouwen die je vertelt dat je in goede handen bent. Iemand die voor je vecht. Kate had het zelf ervaren als kind van negen, na een spoedoperatie wegens een blindedarmontsteking. Haar vader, die weduwnaar was geworden toen Kate nog maar een peuter was, was elke avond op bezoek gekomen, maar het was Ann, de verpleegkundige met het korte bruine haar en de dikke enkels, die haar had geknuffeld voordat ze in slaap viel. Ann was degene die de jongere zusters de kamer uit stuurde en een oude televisie met videorecorder binnenreed, met een stapel kinderfilms die ze op weg naar haar werk had gehuurd. Ann was degene die had gezegd dat ze heus niet per se haar groente hoefde op te eten. Die twee weken dat ze in het ziekenhuis lag had Kate een moeder gehad. Nu streefde ze ernaar die moeder te zijn voor haar patiënten.

‘Lunch?’

Kate keek op van haar bureau. Dokter Brookes – Chris – stond in de deuropening. Hij was zo lang dat zijn kruin bijna de bovenkant van de deurstijl raakte. Zijn bovenste knoopje stond open en zijn huid had een blauwige gloed.

‘Lunch?’ Kate keek op haar horloge. ‘Het is nog geen elf uur.’

‘Als je om drie uur ’s nachts wordt opgeroepen voor een spoedoperatie ga je lunchen zodra je even pauze hebt,’ zei hij. ‘O ja, ik heb de ingreep van Alice Stanhope kunnen inplannen voor maandag.’

‘Perfect.’ Kate pakte een pen. ‘Hoe laat?’

‘Als eerste, om acht uur.’

Kate maakte een aantekening op haar bureaul kalender.

Alice Stanhope: bilaterale salpingo-ovariëctomie

Een van de dingen waaraan Kate maar niet kon wennen, was dat je de kanker niet kon zién. Vooral Alice zag er heel goed uit. Donkerblond en slank, met kort, warrig haar; het evenbeeld van Meg Ryan in haar hoogtijdagen. Het toonbeeld van gezondheid. Het was altijd een schok wanneer bij iemand zoals zij kanker werd ontdekt.

Chris stond tegen de deurpost geleund. ‘Hoe zat dat nou met die dochter van Alice? Wat zei ze ook alweer? Dat ze geen gewone tiener is of zoiets?’

‘Dat vroeg ik me ook af,’ zei Kate. ‘Wie zal het zeggen, misschien heeft ze bijzondere zorg nodig?’

‘Jee, ik mag hopen van niet.’ Ze vervielen allebei een poosje in stilzwijgen. Uiteindelijk schudde Chris het hoofd. ‘Nou, dan zullen we extra goed voor haar moeder moeten zorgen, hè?’

Soms kon Kate Chris Brookes wel zoenen.

‘Kom op,’ zei hij toen. ‘Ik denk dat ik maar weer eens zo’n plastic salade uit de kantine neem. Waarschijnlijk krijg je van dat spul de kanker die wij hier behandelen. Ik heb zo’n vermoeden dat we onszelf aan het werk houden...’

Toen hij de gang in liep, luisterde Kate haar voicemail af. Er waren twee berichten: het eerste van een gespannen vrouw van middelbare leeftijd die informatie wilde over de borstkanker die pas geleden bij haar was vastgesteld, en het tweede van David. Hij had goedkope vluchten naar Cancún gevonden en vond dat het tijd werd voor een tweede huwelijksreis. ‘Geen *honeymoon* maar... hoe noemen ze dat tegenwoordig? Een *babymoon*.’

Kates blik keerde terug naar haar bureaul kalender, of eigenlijk

naar de post-it onder aan de datum van morgen. Twaalf weken. Ze had het briefje elf weken en zes dagen terug geschreven, na het zien van de twee roze streepjes op de zwangerschapstest waarvan ze haar vruchtbaarheidsarts had beloofd die niet te gebruiken. Al twee keer eerder had ze zo'n zelfde bericht op een post-it geschreven – maar die briefjes waren na respectievelijk zeven en negen weken in de prullenmand beland. Deze keer had ze de twaalf weken gehaald. Bijna.

De waarheid was dat Kate er niet alleen naar streefde een moeder te zijn voor haar cliënten. Al zo lang ze zich kon herinneren fantaseerde ze over de dag dat ze haar eigen kind zou krijgen. Ze had al twee stiefkinderen, Jake en Scarlett. Ze had David, de man van haar dromen. Hoe tevreden ze ook was, er ontbrak nog één stukje aan haar puzzel – een babyvormig stukje. Dat groeide nu in haar buik, waar het zich klaarmaakte om te verschijnen en hun leven helemaal af te maken. Het enige wat Kate hoefde te doen, was hem of haar bij zich houden.

3

In het derde lesuur, natuurkunde, probeerde Zoe zich aan de regels te houden. Niet de regels van school, maar die van haarzelf. En haar eigen regels waren een stuk uitgebreider.

- Nooit beide voeten op de grond zetten als je op een stoel zit.
- Nooit de zijkanen van de stoel aanraken.
- Nooit als eerste of als laatste gaan zitten.
- Je mag om je heen kijken, maar nooit uit het raam.
- Geen rare gedachten in je hoofd toelaten.
- Als je gedwongen wordt een vraag te beantwoorden, begin je nooit met 'eh' of 'ik denk'.

Twee stoelen links van haar zat Cameron Freeman propjes te gooien. Hij mikte op het achterhoofd van Billy Dyer (die doof was), maar de papiertjes misten ruimschoots doel. Zoe zou tegen Cameron willen zeggen dat hij ermee moest kappen, maar zoiets deed ze nu eenmaal niet. Niet dat het haar iets kon schelen wat Cameron Freeman van haar vond, maar als ze tegen hem inging, zouden de anderen merken dat ze bestond, en dat was iets wat Zoe koste wat kost wilde vermijden.

‘Oké mensen,’ zei de docent, meneer Bahr. ‘We gaan tweetallen vormen.’

De moed zonk Zoe in de schoenen. Maar weinig dingen waren zo afschuwelijk als verplicht groepjes vormen in de les. Die blikken, het oogcontact en dan de onvermijdelijke afwijzing. Overal om haar heen trokken klasgenoten naar elkaar toe met het gemak van een magneet en metaal. Zelfs nu kon Zoe niet anders dan zich erover verwonderen. Hoe deden ze dat toch? Waren ze echt zo zorgeloos als ze eruitzagen? Meestal vloog Zoe in dit soort situaties op Emily af, haar enige vriendin. Als ze een vak had dat Emily niet volgde – zoals natuurkunde, dus – dan hield ze gewoon haar ogen neergeslagen en probeerde onzichtbaar te zijn. Uiteindelijk deelde de docent haar dan in bij de laatste die overbleef, meestal Billy of Jessie Lee, de emo met het turquoise haar en de piercings. Maar vandaag betrapte ze zich erop dat ze, terwijl ze nadacht over haar eigen afwijking, over het feit dat ze niet gewoon normáál kon zijn, strak voor zich bleef kijken. En toen zag ze Harry Lynch achterstevoren op zijn stoel zitten, met één elleboog op haar tafeltje geleund.

‘Wat is er?’ fluisterde ze toen hij haar bleef aankijken.

‘Je zei mijn naam.’

Was hij gek geworden? Waarom zou ze in hemelsnaam zijn naam zeggen? ‘Echt niet.’

‘Wel waar. Voor- én achternaam.’ Hij zei het eerder nuchter dan spottend. ‘Waarom zou ik anders naar je kijken?’

Zoe voelde haar wangen gloeien van schaamte. Iemand zoals Harry zou nooit spontaan naar haar kijken. Hij was niet bepaald knap, maar dat wist hij goed te verbergen door zijn lengte en zijn hele voorkomen; hij zag er precies zo uit als de andere jongens in het footballteam. Misschien had ze echt hardop zijn naam gezegd. Soms deed ze dat soort rare dingen. Bij gym had ze een keer per ongeluk hardop gezongen (ze moest in zichzelf zingen om zich

over de afschuw heen te zetten van dat korte sportbroekje dat ze in het openbaar moest dragen). Misschien was ze wel echt zo gek als ze zelf dacht.

Harry deed zijn mond open om nog iets te zeggen, maar voordat hij daar de kans toe kreeg, kroop Amber Jeffries praktisch bij hem op schoot. ‘Zullen wij samen doen, Harry?’

Ze wierp hem een trage, sexy glimlach toe die net zo schattig als misselijkmakend gretig was. Harry keek Amber vluchtig aan. ‘Mij best.’

Zoe’s moeder had een keer gevraagd hoe het voelde om haar te zijn. Heel even had Zoe overwogen om eerlijk antwoord te geven.

Het is alsof je vastgeklonken bent in nat zand, zou ze dan gezegd hebben. Je hoofd ligt naar de zee gedraaid, je oren zijn nat en je wacht op de volgende golf. Je wilt je omdraaien om te kijken, om te zien wat er komt, maar je kunt je niet verroeren. Je ligt daar maar en vraagt je af hoe het zal gaan. Zijn er hoge golven vandaag? Zullen ze me alleen een beetje plagen en zich dan weer terugtrekken? Of denderen ze op me af en storten ze zich telkens opnieuw op me, zodat mijn neus en mond vollopen met water en mijn longen branden en dreigen te klappen? Het ergste is dat je het niet weet. Dus wacht je af, hulpeloos, en bereid je je voor op het allerslechtste scenario.

Zoe zag in gedachten al voor zich hoe haar moeder zou reageren als ze die woorden hardop zou zeggen, en daarom had ze geantwoord: ‘Het voelt een beetje alsof je buiten adem bent. Je weet wel, een beetje licht in het hoofd, wat trillerig. Maar dat duurt maar een paar minuten, dan trekt het weg.’

Het was al erg genoeg dat een van hen de waarheid wist.

4

Terwijl ze zich door de ziekenhuisgang haastte, ving Sonja in het raam een glimp op van haar eigen spiegelbeeld en ze kromp even ineen. Ze had te veel botox laten zetten. Eigenlijk wist ze niet eens meer waarom ze er ooit mee was begonnen, maar toen het eenmaal zover was, was het verrassend verslavend gebleken. Eerst haar voorhoofd, later de diepe groeven naast haar mond. Voordat ze het wist, was haar gezicht volkomen uitdrukingsloos geworden. Hoe hard ze ook haar best deed, ze kon niet tonen hoe ze zich voelde. Maar er waren ergere dingen, nu ze erover nadacht.

Tegen de tijd dat ze Kates deur had bereikt, was ze een beetje buiten adem. ‘Ik ben het,’ zei ze terwijl ze aanklopte.

‘Binnen!’ Kate glimlachte. Het was het soort glimlach waar je helemaal warm van werd. Ze straalde een haast serene goedheid uit, dacht Sonja. Of misschien was het eenvoudigweg haar jeugdigheid? Kate was midden dertig, schatte ze. Honderdvijftig jaar jonger dan zij.

‘Ik hoor dat je een klant voor me hebt?’ zei Sonja.

Als maatschappelijk werker in het ziekenhuis had Sonja zeer uiteenlopende ‘klanten’. De ene dag had ze te maken met een kind dat was opgenomen vanwege verwondingen die een vermoeden

van mishandeling opriepen, de volgende dag met een gezin waarvan de kostwinner was omgekomen bij een auto-ongeluk. Als ze een kankerpatiënt kreeg toegewezen, was haar rol meestal van administratieve aard: contact leggen met de wijkverpleging, hulp bieden bij het invullen van formulieren en het regelen van verzekeringszaken. Maar geen twee dagen waren hetzelfde. Ooit had Sonja dat juist zo fijn gevonden aan haar werk, maar de laatste tijd had ze moeite met de onzekerheid, het idee dat ze nooit wist wat haar te wachten stond.

‘Klopt,’ zei Kate. ‘Kom binnen, ga zitten.’

Sonja nam plaats en keek naar de foto op Kates bureau: Kate samen met een man, waarschijnlijk haar echtgenoot. Op de foto zat Kate bij hem op schoot en ze lachten allebei naar de camera, kin in de lucht, de ogen een beetje dichtgeknepen. Het was het soort kiekje dat vaak wordt meegeleverd met fotolijstjes: mooie mensen met een volmaakt leven. Mensen die veel seks hebben, naar beider tevredenheid.

‘Ik heb een alleenstaande moeder die voor maandag op de planning staat voor een salpingo-ovariëctomie,’ begon Kate. ‘Alice Stanhope. Ze heeft een tienerdochter en geen sociaal vangnet.’

Sonja wendde haar blik af van de foto. ‘Hoe oud is Alice?’

‘Veertig.’

‘Veertig?’ Sonja voelde haar wenkbrauwen omhooggaan. De meeste mensen van veertig hadden een partner, broers en zussen en zaten tot aan hun oren in de vrienden. Tennisverenigingen en diverse andere clubjes die om beurten één avond in de week kookten. Je kwam zelden zo’n jong iemand tegen die geen netwerk had om op terug te vallen.

‘Ja, ik weet ook niet precies hoe het zit.’ Blijkbaar had Kate haar gedachten gelezen. ‘Ze zegt dat ze buiten haar dochter geen familie heeft.’

Kate schoof een dossier naar Sonja toe. Sonja sloeg de map open

en liet haar ogen over de bovenste bladzijde gaan. ‘Hoe oud is haar dochter?’

‘Vijftien.’

‘En hoe is haar financiële situatie?’

‘Weet ik niet. Ik dacht dat jij dat misschien met haar zou kunnen bespreken. Ze leek zich erg veel zorgen te maken om haar dochter, dus misschien heeft ze daar ook wat hulp bij nodig.’

‘Verwacht ze mijn telefoontje?’ vroeg Sonja. Ze keek nog eens vluchtig naar het dossier om zich ervan te verzekeren dat alle informatie erin stond.

‘Ja, maar het is moeilijk in te schatten hoe ontvankelijk ze ervoor is.’

Sonja knikte. Helaas kwam het vaak voor dat de mensen die hun hulp het hardst nodig hadden die het minst makkelijk accepteerden.

‘Ik bel haar vandaag nog,’ zei ze, vast van plan om op te staan. En toch bleef ze in haar stoel zitten. Dat had ze soms: als ze eenmaal zat, vroeg ze zich af of ze nog ooit overeind zou kunnen komen.

‘Ben je al een beetje gewend?’ vroeg Kate, die haar onvermogen om uit haar stoel te komen aanzag voor de behoefte aan een praatje. ‘Je woont in Atherton, toch? Ik ook.’

Sonja knikte. ‘Ik mis San Francisco een beetje,’ gaf ze toe. De plotselinge verhuizing was George’ idee geweest; een voorproefje op zijn pensioen, had hij gezegd. Sonja was erin meegegaan, maar nu, een half jaar later, vroeg ze zich af wat ze hier eigenlijk deden. Atherton was een gewilde buurt, dat zeker. Sterker nog, een paar jaar geleden was Atherton door *Forbes* uitgeroepen tot het meest welvarende postcodegebied van de Verenigde Staten. Op twintig minuten rijden van Silicon Valley had het inwoners als Sheryl Sandberg van Facebook, Meg Whitman van HP en Eric Schmidt van Google aangetrokken. (Sonja was dit te